

Umění má šířit krásu, pozitivní energii a dělat lidi šťastnější

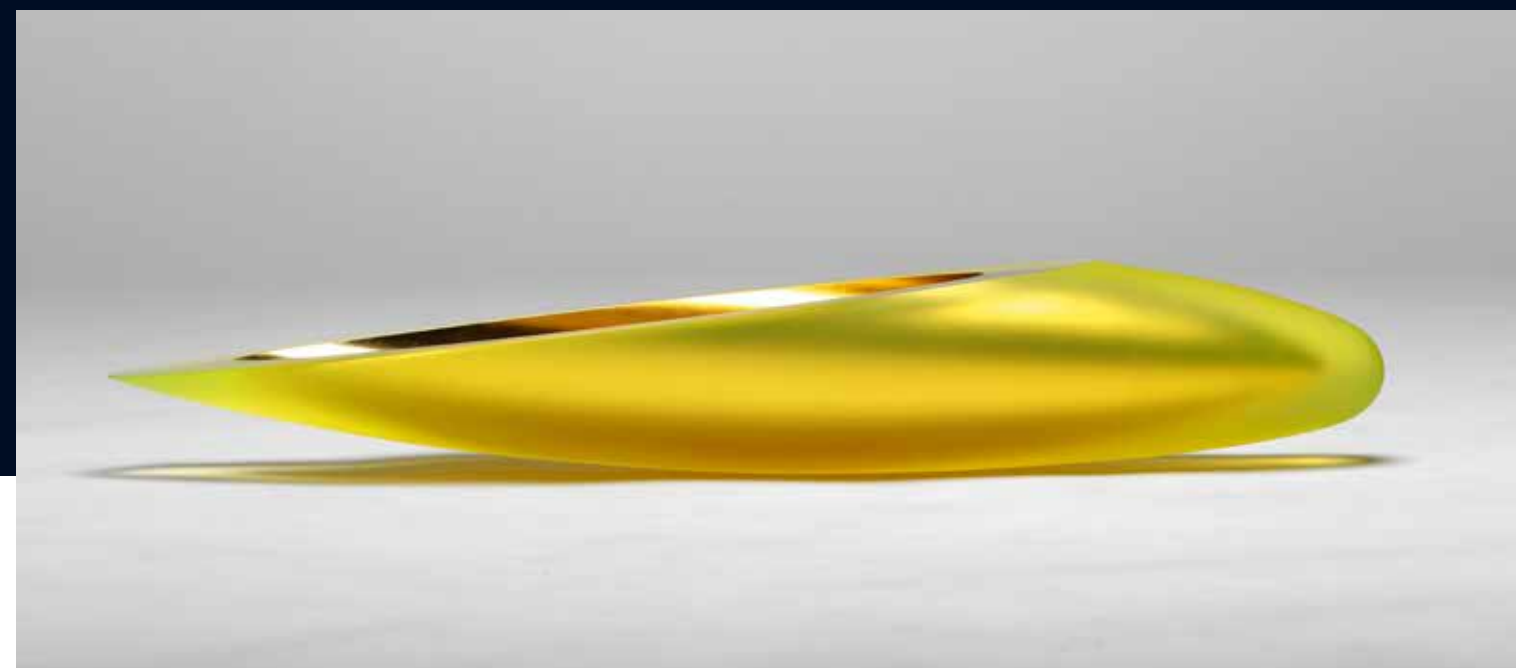
FOTO: ARCHIV

Rozhovorem s Rudolfem Burdou začíná nová série Czech and Slovak Leaders Magazine věnovaná umělcům a podnikatelům v oblasti umění, které alespoň takto chceme podpořit v časech aktuální pandemie.

Umělec Rudolf Burda, dle rodové tradice Rudolf Burda IV., o sobě tvrdí, že založením je harmonický a šťastný člověk a toto pozitivní naladění promítá do své tvorby. Je náležitě hrdý na své zázemí, rodinu a kořeny. Používá logo po dědovi z roku 1930. Jedná se o stylizovaný lípový lístek nesoucí iniciály RB. Při neformálním seznamovacím rozhovoru se rozpovídá o dětech, je pyšným otcem 17letého syna Rudolfa V. a 12leté dcery Karolíny.

Charakterizuje se jako extrovertně-introvertní Blíženeček, o své práci a tvorbě hovoří s nadšením a zápalem. Jak už to u skutečných osobností bývá, založením je skromný. Díla Rudolfa Burdy najdete ve světových soukromých sbírkách i galeriích, v palácích panovníků na Blízkém východě, u sultána z Malajsie a Ománu, ale i v Čechách. Jeho nejnovější objekt můžete mít doma i vy. Galerii Kodl poskytl do charitativní dražby objekt SUN SHIP, který byl vystaven v únoru v Beverly Hills. Je vytvořený z českého uranového skla zúšlechťeného matováním a unikátní metodou v interiéru vyzlacený čtyřmi vrstvami 24karátového plátkového zlata. Polovina vydražené částky bude věnována Centru Paraple.

Jak porozumět abstraktnímu umění? Jak se Rudolfu Burdovi tvoří v době pandemie? Jak vnímá českou kulturu? A na co se těší, až se svět vrátí do nového normálu?

Vaše umění charakterizuje citát Leonarda da Vinciho: „Jednoduchost je nekonečná dokonalost“.

Umění je mým odrazem. Pozorujete-li mé výtvořky, ať už se jedná o skleněné objekty či nerezovou sochu, realizace do interiéru či exteriéru, vždy to odráží mé já. Jsem minimalista, tvořím tedy čisté geometrické formy, které se stále snažím zjednodušovat, tak, abych šel až na dřeň, k samotné podstatě věci. Snažím se dosáhnout samotného zrodu, dle příkladu dokonalosti slepičího vejce, tam nelze nic přidat ani ubrat, jakákoliv změna by byla kontraproduktivní. Moje umění oslovuje napříč kontinenty, vystavoval jsem v Asii, v Americe i v Evropě. Řeč abstraktního umění je srozumitelná, protože má v sobě zakleté kódy, které jsou společné pro všechny národy. Mojí největší inspirací je vesmír a příroda. Propojuji makrokosmos a mikrokosmos. V dílech se odráží ta „prapodstata“, takže ono rozklíčování díla je pro koncového sběratele snadné. Obdivovatele umění oslovuje právě čistota a harmonie.

Náš rozhovor vychází v rámci nového cyklu zaměřeného na podporu umělcům. Jak se daří a tvoří umělci Rudolfu Burdovi během pandemie?

Umělci to v této době mají daleko těžší, ale každý z nás na této planetě to vlastně má těžší, protože globálně se všechno zastavilo, změnilo či převrátilo naruby. Posledních sedm let jsem trávil intenzivním cestováním po výstavách po celém světě. Můj rytmus se skládal z týdne doma, týdne v USA. Týden doma, dva týdny v Asii. Připadal jsem si jako světová „art star“. To byl určitě dobrý pocit pro moje ego, ale duši jsem kluk od Jizery, stejně jako můj tatínek a dědeček. Jsem pyšný na to, že jsem Rudolf Burda IV. Čerpám nejen ze svých snů, ale i z přírody a české krajiny, kterou miluju. Stejně tak čerpám inspiraci z pobytů v zahraničí, kde si všímám jak exotické krajiny, tak moderní architektury. Vše mi je podnětem, který dále

zpracovávám. Výstavy jsou pozastavené, galerie většinou uzavřené nebo v nouzovém režimu. Současný pobyt doma nebo také „domácí vězení“ si tedy užívám. Před pandemií jsem si přál prostor na oddech a na klid doma, na skicování věcí a soustředění se na tvorbu. Snil jsem o pravidelných procházkách s mými dvěma biglicemi po loukách u Jizery, kdy budu moci vnímat horizont nebo tok řeky a přemýšlet, jak vše otisknout do svého díla. Přání bylo tak intenzivní, až mám někdy pocit, zda jsem snad pandemii nespustil, aby se mi beze zbytku splnilo. Naštěstí si nemusím stěžovat na nedostatek práce, i v této době je o má díla zájem. Samozřejmě tento stav nemůže trvat dlouho, to by mne nebavilo. Klid na práci a tvorbu tedy zatím vítám. Ovšem umělce, kteří musí veřejně vystupovat, a jejich celé týmy, tento stav velmi poškozují. Stát by měl najít prostředky, které by měl spravedlivě, poctivě a systémově rozdělit tak, aby podpořil jejich další existenci.

Vy sám jste opakovaně zmínil, že tvoříte šťastný a v harmonii, protože právě tento stav se odráží ve Vašem umění. Jak byste argumentoval na tvrzení některých vysokých státních představitelů, kteří razí teorii, že největší umělecká díla vznikala, když byli umělci hladoví a strádali?

Takovéto výroky považuji za zcestné a nepravdivé. Nemůžu žádnému umělci nahlédnout ani do hlavy ani do srdce, ohledně impulsů, které k vlastní tvorbě potřebují. Pokud někdo k tvorbě potřebuje velké množství alkoholu, být rozvedený, nemít z čeho splácet složenky a permanentní stav deprese a procházky kolem Vltavy s jedinou otázkou na mysli, zda skočit nebo neskočit, je to jeho volba. Já to mám obráceně. Nejlépe se mi tvoří, pokud si večer přečtu hezkou knížku, jsem najedený, ostříhaný a mám dostatek financí, abych nebyl pod přílišným tlakem. Negativní energie mne dokáže vykojčit. Když mám klid, harmonii, spokojenost a zázemí,

tak tvořím čistá díla, ze kterých právě ta čistá kosmická energie vyzařuje. Alespoň takto mi to klienti píší. Moje umění jsou vlastně takové pozitivní zářiče. Představy o rozervaných umělcích podle mne patří do minulého nebo spíše předminulého století.

Pojďme teď k té rodové tradici a otázce kontinuity a změny zároveň. Jste hrdý Rudolf Burda IV., pracujete s tradičním sklem, ale zároveň je Vaše tvorba velmi futuristická. Jak spolu tyto dva protipóly souvisí?

Návaznost na rodové jméno je důležitá, je to zajímavý příběh i pro zahraniční galeristy. Už jsme se bavili o mé blíže neznámé rozpolcenosti, takže na jedné straně tradice ctím, navazuji na práci předků, buduji rodinný majetek a terasovitou zahradu. Práce předků je zároveň naše budoucnost. Mám rád národy, které se o minulost starají a dávají jí jako vzor budoucnosti. Já sám tvořím ze skla, které má v našem českém post-meteoritickém kráteru tisíciletou tradici. Ve sklářství je zrod a oheň. Původně mám vystudovanou šperkařskou školu jako umělecký kovář, u ohně jsem tedy začínal, ke sklářské peci jsem přišel následně. Ve sklářství je tedy tradice, kterou se ovšem nenechám spoutat. Nerad se držím nějakého ustáleného koloritu či ornamentů. Ornamenty nemám rád, proto ani nemám rád, když jsem označen za sklářského umělce nebo sklářského výtvarníka. Nejlépe mne vystihuje označení umělec nebo sochař, dělám totiž i smaltované obrazy nebo nerezové sochy. Tvorbou skleněných futuristických objektů inspirovaných vesmírem posunuji klasickou technologii českého sklářství do budoucnosti. Na sklářství mne baví i týmová práce. Na jednom objektu se podílí pět až sedm lidí, každý má svoji roli. Je to určitý harmonický koncert, symbióza, spolupráce, pot i dřina. Sepětí a sounáležitost vede ke krásnému výsledku. Pokud tedy dílo nepraskne... Pak začneme znovu.

Zmínil jste, že se Vám líbí národy, které se starají o minulost. Jak se o ni staráme my Češi?

Často se objevují tendence na nás Čechy plivat, ve smyslu, že se nestaráme o historii, že je všechno špatně a špatné. Navštívil jsem hodně zemí a myslím si, že stále jsme na tom v České republice dobře. Ať už se to týká ekonomiky, kultury, zdravotní péče či celkové vzdělanosti nebo sečtělosti občanů, jsme na tom velmi dobře. Navzdory kritice nástupu sociálních sítí a nárůstu dezinformací. Ti, co mají vzdělání a celkový přehled, se s touto výzvou jistě popasují. Náš národ se o památky a kulturní dědictví stará velice dobře. Vždycky může být lépe. Většina památek je opravených, máme krásná muzea a divadla, stejně jako širokou síť knihoven. Mezi přáteli mám spoustu

restaurátorů, uměleckých kovářů či truhlářů. Čeští umělečtí řemeslníci jsou vyhledávaní ve světě. Mé poslední dílo SUN SHIP, poskytnuté do Galerie Kodl, které zmiňujete v úvodu, právě používá unikátní zlacení, které jsem vyvinul s jedním restaurátorem. Inspirovali jsme se u zlacených barokních soch a metodou pokus-omyl jsme po několika letech našli způsob, jakým zlato získá nenapodobitelný odlesk a podpoří atmosféru díla.

Jaké máte plány na rok 2021?

Jak jsem již zmínil, během pandemie jsem byl velmi vyčerpán a ukončil několik dlouhodobých projektů. Umístil jsem dílo „Circle of Life“ do vstupní haly Kladiánovy nemocnice v Mladé Boleslavi. Jedná se o velkou nerezovou čočku se skleněným středem symbolizující dopad

kapky do vody. Potom jsem vytvořil několik skleněných objektů a pracuji i na dalších projektech, které budu moci představit v řádu měsíců. Začínám si budovat minimalistický ateliér, který bude zasazen do terasovité zahrady. Po dědečkovi jsem zdědil jako ateliér jeho čalounickou dílnu, ale ta už nevyhovuje jako reprezentativní prostory pro velmi vážené a vysoce postavené zahraniční návštěvy, často z řad královských či panovnických rodin. Na jaře 2021 plánuji začít stavět. Těším se, že jedna velká socha z leštěného nerez se stane ozdobou jednoho českého města jako největší nerezová stéla v České republice. Navrhuji několik soch do soukromých sbírek.

A kam se chystáte do zahraničí, až to půjde?

A jsme zpět u mého blížence. Cestování miluju, stejně jako miluju být doma. Nejdříve vyrazím za svým galeristou do Singapuru, protože chystám projekt s bývalým ředitelem muzea Mori v Tokiu, panem Nanjo a svým galeristou panem Kasugou.

V Evropě se těším na návštěvu milovaného Madridu. Rád se procházím v Královském parku, miluji jamón a sýry. Mám rád USA, zejména Miami, kde vystavuji na výstavě Art Miami. Mám rád i Chicago, jedná se o krásné město, s nádherným jezerem, skvělou astronomickou observatoří a velkou českou přítomností. Možná nejvíce se těším na New York. Pro mne New York představuje koncentrovanou energii, rachot, mrakodrapy a na každém rohu něco jiného. Město pulzuje a já tam mám nejen galeristy a sběratele, ale i přátele. Skrze své umění jsem si vytvořil spoustu přátel po celém světě, takže mohu poletovat, kam je mi libo a všude být tak trochu doma.

Nedávno jsme oslavili výročí 17. listopadu, které osobně vnímám jako stejně významné jako 28. říjen, protože jsem ho sama prožila. Co byste závěrem rozhovoru popřál České republice a čtenářkám a čtenářům časopisu Czech and Slovak Leaders Magazine?

Přeji republice, ať se uvnitř republiky máme jako lidi rádi, ať se respektujeme. Respekt je to nejdůležitější jak mezi lidmi, tak mezi národy. Kde není respekt, vznikají konflikty a války. Ať se hodně smějeme, protože smích léčí a dělá nás šťastnými. Pokud jde o umění, nezapomínejme se mu věnovat. Objevujeme zapomenuté hudební skladatele, odhalme stará plátna či grafiky, vnímejme krásu českých kostelů, dlážděných ulic, měst i vesniček. Při procházkách přírodou si všimějme zapomenutých kostelíků v české krajině, které najdeme mezi poli. Snažme se radovat z každého okamžiku, nevíme, co bude za rok. Užijme si tedy přítomného okamžiku.

Linda Štucbartová